

พบหน้าจริง ๆ ...หลังนาซาส่งยาน ? แอลครอส? ยิงดวงจันทร์

นำเสนอเมื่อ : 16 พ.ย. 2552

พบหน้าจริง ๆ หลังนาซาส่งยาน “แอลครอส” ยิงดวงจันทร์

โดย ASTVผู้จัดการออนไลน์ 15 พฤศจิกายน 2552 17:49 น.



ภาพจากแสดงเศษซากฝุ่นที่กระจายพุ่งขึ้นมาหลังถูกยานพุ่งชน 20 วินาที (ภาพประกอบจากนาซา)

คลิกที่ภาพเพื่อดูขนาดใหญ่ขึ้น

ข้อมูลจากเครื่องสเปกโตรมิเตอร์ ซึ่งเสนอว่าพื้นดินคือสเปกตรัมของฝุ่นที่อาจเป็นส่วนแกนสี่เหลี่ยมคางหมูของหิน (ภาพประกอบจากนาซา)

ข้อมูลจากเครื่องสเปกโตรมิเตอร์ และอัลตราไวโอเล็ต ซึ่งแสดงให้เห็นโดยพลังงานของไอออนและเศษซากจากดาวพุ่งชน (ภาพประกอบจากนาซา)

“เราคิดว่าเปลือกปรีติธาของก้อนน้ำแข็งที่ไกลที่สุด ก่อนที่ขั้วขั้วไปสู่ระบบสุริยะ ครั้งนี้ได้เผยความลับหลายอย่างของดวงจันทร์ และแอลครอสก็ได้เพิ่มระดับความเข้าใจใหม่ ๆ ให้เราด้วย” ไมเคิล วอร์โก (Michael Wargo) หัวหน้านักวิทยาศาสตร์ดวงจันทร์ในศูนย์ปฏิบัติการใหญ่ ของนาซา ณ วอชิงตัน สหรัฐฯ กล่าว

นักวิทยาศาสตร์ได้คาดเดายาวนานเกี่ยวกับแหล่งไฮโดรเจนปริมาณมหาศาลที่ได้ทำการศึกษา บริเวณขั้วของดวงจันทร์ และการค้นพบของยานแอลครอสครั้งนี้ได้ฉายแสงครั้งใหม่ ให้กับคำถามเกี่ยวกับน้ำ ซึ่งน่าจะกระจายอยู่ทั่วไปและมีปริมาณมากกว่าที่เคยคาด เดาก่อนหน้านี้

สำหรับพื้นที่ซึ่งมีน้ำแข็งเจ็ดดาวที่นั่น จะเป็นจุดสนใจในการไขปริศนาศาสตร์และวิวัฒนาการของระบบ สุริยะได้มากพอๆ กับที่แกนน้ำแข็งบนโลกเผยข้อมูลในยุคโบราณ มากกานี้ น้ำและองค์ประกอบเพิ่มเติมอื่นๆ ยังแสดงถึงแหล่งทรัพยากรที่ศึกษาพร้อมยืนยันเพื่อการสำรวจดวงจันทร์ในอนาคต

นับแต่ที่ส่งยานยิงกระสวยลงบนดวงจันทร์ นาซาเชื่อว่านักวิทยาศาสตร์ในปฏิบัติการแอลครอสที่ทำงาน แบบแทบไม่มีวันหยุด เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลปริมาณมหาศาลที่ยานแอลครอสได้รวบรวมไว้ โดยที่นักวิทยาศาสตร์ได้พุ่งเป้าไปที่ข้อมูลจากเครื่อง สเปกโตรมิเตอร์ (spectrometer) ของยานอวกาศ ที่จะให้ข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุดเกี่ยวกับการมีอยู่ของ น้ำ ซึ่งเครื่องทดสอบแสงที่ปลดปล่อยออกมาจากรังสี แล้วจึงแยกองค์ประกอบได้

“เราคิดว่าเปลือกปรีติธาของก้อนน้ำแข็งที่ไกลที่สุด ก่อนที่ขั้วขั้วไปสู่ระบบสุริยะ ครั้งนี้ได้เผยความลับหลายอย่างของดวงจันทร์ และแอลครอสก็ได้เพิ่มระดับความเข้าใจใหม่ ๆ ให้เราด้วย” ไมเคิล วอร์โก (Michael Wargo) หัวหน้านักวิทยาศาสตร์ดวงจันทร์ในศูนย์ปฏิบัติการใหญ่ ของนาซา ณ วอชิงตัน สหรัฐฯ กล่าว

ทีมวิเคราะห์ได้ใช้สัญญาณของน้ำกับวัตถุอื่นๆ ในย่านรังสีอินฟราเรดไกล แล้วเปรียบเทียบกับสัญญาณที่ได้จากยานแอลครอสในย่านอินฟราเรดไกลเช่นกัน แล้วพบว่าสัญญาณของน้ำกับสัญญาณของยานแอลครอสนั้นตรง กัน ส่วนโอกาสที่ยานเซนเซอร์จะเกิดการปนเปื้อนนั้นถูกตัดออกไป

นอกจากนี้การยืนยันเพิ่มเติมยังมาจากการปลดปล่อยสเปกโตรมิเตอร์รังสีอัลตราไวโอเล็ต ซึ่งเป็นลักษณะของ “ไฮดรอกซิล” (hydroxyl) อันเป็นหนึ่งในผลผลิตที่เกิดจากการแตกตัวของน้ำเมื่อ ได้รับความร้อนและแสงอาทิตย์ เมื่ออะตอมและโมเลกุลถูกกระตุ้นก็จะปลดปล่อยพลังงานใน หนยานของความยาวคลื่นเฉพาะ แล้วถูกตรวจจับได้ด้วยเครื่องสเปกโตรมิเตอร์ ซึ่งเครื่องตรวจจับสัญญาณได้หลังจากไอน้ำกระทบกับแสง อาทิตย์

ขณะที่ข้อมูลอื่น จากเครื่องมือของแอลครอสยังได้รับการวิเคราะห์เพื่อหา หายยะเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะและการกระจายตัวของ วัตถุต่างๆ ในบริเวณที่ยานพุ่งชน ซึ่งที่นักวิทยาศาสตร์ของยานแอลครอสและคณะได้เพิ่งที่จะ รวบรวมข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจการพุ่งชนครั้งนั้นทั้งหมด ดูตั้งแต่แสงที่วามสว่างขึ้นไปถึงตัวถ้ำเอง ด้วยเป้าหมายสุดท้ายที่ต้องการเข้าใจการกระจายตัวของ วัตถุและสารระเหยภายใต้ดินบริเวณที่เกิดการพุ่งชน

“การทำควมเข้าใจข้อมูลของยานแอลครอสทั้งหมดอาจต้องใช้ เวลา มีข้อมูลอยู่มากมายจริงๆ หากจากน้ำในน้ำคางหมูแล้ว ยังมีสัญญาณของวัตถุอื่นๆ ที่มืออยู่เต็ม ในบริเวณเจ็ดดาวของดวงจันทร์นั้นเป็นกับดักที่หนา ๆ เย็นของจริง ซึ่งเก็บรวบรวมและรักษาไว้ต่าง ๆ ไว้ในหลายพื้นน้ำแข็ง” โคลลาพรีทกล่าว

ยานแอลครอสถูกส่งขึ้นเมื่อวันที่ 18 มิ.ย.52 จากฐานปล่อยจรวดในศูนย์อวกาศเคนเนดี (Kennedy Space Center) ในฟลอริดา ของนาซา โดยเป็นส่วนหนึ่งของปฏิบัติการยานสำรวจดวงจันทร์ลูน่า รีคอนเนซซองส์ออร์บิเตอร์ (Lunar Reconnaissance Orbiter) หรือแอลอาร์โอ (LRO) เมื่อแยกจากแอลอาร์โอแล้ว แอลครอสและเซนเซอร์ก็ใช้เวลาเดินทางเป็นระยะทาง 9 ล้านกิโลเมตรในเวลา 113 กอนที่ยานทั้งสองจะแยกจากกัน แล้วเซนเซอร์ก็มุ่งหน้าสู่ดวงจันทร์

พร้อมกันนี้ที่นักวิทยาศาสตร์ของยานแอลครอสยังทำงานอย่างใกล้ชิดกับที่นักวิทยาศาสตร์ของยานแอลอาร์โอ ซึ่งยานแอลอาร์โอก็ยังคงบินผานบริเวณที่เกิดการพุ่ง ชน เพื่อให้ทีมแอลครอสได้เห็นสัญญาณของกลไกการพุ่งชนและ หลุมที่เกิดจากการพุ่งชนด้วย